

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht
tel (030) 231 36 46
fax (030) 234 29 95
e-mail: info@schoolpleinadvocaten.nl
www.schoolpleinadvocaten.nl

Correspondentie uitsluitend
Postbus 13319
3507 LH Utrecht

secretariaat
Els Oostrum
Lenny Peeters

mr R Vleugel
mr S Spans
mr J M (Hans) Langenberg
mr D Gürses
mr W Boelens
mr J E. Jalandoni
advocaten en procureurs

▼ The Registrar
European Court of Human Rights
Council of Europe
F-67075 Strasbourg-Cedex
Fax.00 33 388 41 27 30

ons kenmerk

uw kenmerk

Utrecht

Sison/Staat
Nederlanden

der

24 maart 2006

DG 2005 0177

De Partijen.

A. Appellant.

Dit verzoekschrift wordt ingediend door Jose Maria Sison, geboren op 8 februari 1939 van het mannelijk geslacht en met de Filippijnse nationaliteit, thans verblijvend te Utrecht, Rooseveltlaan 778, 3526 BK.

Verzoeker zal voor deze procedure woonplaats kiezen op het kantoor van Mr. D. Gürses, mr. J.M. Langenberg, Mr. W. Boelens advocaten te Utrecht Nederland, aan het Schoolplein 5 A, 3581 PX, met als telefoonnummer 0031 30 2313646, faxnummer 0031 30 2342995. Hierboven genoemde advocaten zullen verzoeker vertegenwoordigen en zijn gemachtigd dit verzoekschrift te ondertekenen, alsook voor verzoeker alle andere documenten te tekenen en in ontvangst te nemen. Verzoeker heeft hiervoor genoemde advocaten uitdrukkelijk en bepaaldelijk gevolmachtigd om in deze zaak voor hem op te treden.

B. De Verdragspartij

Verzoeker wenst een verzoekschrift in te dienen dat gericht is tegen de Nederlandse Staat.

De inhoudelijke aspecten van de procedure.

De heer J.M. Sison, hierna te noemen verzoeker is op 23 januari 1987 naar Nederland gekomen met een visum (met een geldigheidsduur van 3 februari 1988 tot 14 juli 1989) voor sociaal wetenschappelijk onderzoek over Zuid Oost Azië aan de Rijksuniversiteit te Utrecht. Hij is een bekende Filippijnse politicus, dichter en wetenschapper die vele jaren oppositie heeft gevoerd tegen diverse onderdrukkende regimes op de Filippijnen. In maart 1986 is hij vrijgelaten door

de regering Aquino nadat hij tijdens de dictatuur van Marcos 8 jaar en vier maanden in gevangenschap had doorgebracht. Nadat hij was vrijgekomen, trad hij in dienst bij de Nationale Universiteit van de Filippijnen te Manilla, als hoogleraar sociale en politieke wetenschappen.

Nadat zijn paspoort in september 1988 door de Filippijnse autoriteiten ongeldig was verklaard, heeft hij op 26 oktober 1988 in Nederland asiel aangevraagd.

De heer Sison verblijft inmiddels meer dan 18 jaar in Nederland, en is erkend als vluchteling volgens artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. De ABRvS heeft de standpunten van de Vertegenwoordiger van de Hoge Commissaris der Verenigde Naties voor Vluchtelingen in Nederland en van de vertegenwoordigers van de afdeling Nederland van Amnesty International overgenomen.

In haar uitspraak van 17 december 1992 heeft de Raad van State (ABRvS) erkend dat de heer Sison gegronde vrees voor vervolging heeft, en dus vluchteling is in de zin van art. 1A van het Vluchtelingenverdrag.

De ABRvS heeft in haar uitspraak de door de Nederlandse Staat in de procedure overgelegde vertrouwelijke stukken in strijd geacht met de algemene rechtsbeginselen van behoorlijke bestuur: "nu dit gebrek aan duidelijkheid, gelet op het vertrouwelijk karakter van de stukken, niet door hoor en wederhoor kan worden weggenomen, kan de informatie in de vertrouwelijke stukken, voor zover deze onduidelijk is, niet ten nadele van appellant worden uitgelegd."

"Gezien het vorenstaande is de ABRvS van oordeel dat de bestreden beslissing wat dit onderdeel betreft in strijd is met het in het algemeen rechtsbewustzijn levend beginsel van behoorlijk bestuur dat een beschikking moet kunnen worden gedragen door de daaraan ten grondslag liggende en voor de betrokkene kenbare motivering. Deze beslissing moet dan ook in zoverre worden vernietigd op de grond genoemd in Artikel 8, eerste lid, onder d, van de Wet administratieve rechtspraak overheidsbeschikkingen."

De Raad van State heeft op 21 februari 1995 op zijn asielaanvraag uitspraak gedaan en hem als vluchteling in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag erkend, en gesteld dat artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag hem niet tegen mag worden geworpen. Voorts heeft ABRvS bepaald dat hij bescherming geniet tegen een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM: "op grond van de bij de ABRvS bekende feiten, stelt zij vast dat appellant op de Filippijnen gegronde reden heeft om te vrezen voor vervolging, en mitsdien als vluchteling in de zin van artikel 1(A) onder 2, van het verdrag dient te worden aangenomen". Verder stelt de ABRvS vast dat:

"De ABRvS komt tot haar oordeel dat het reële gevaar waarvoor appellant vreest 'onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen' betreft, op grond van een "fair balance" als aangegeven door het Europese Hof voor de

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

Rechten van de Mens in zijn arrest van 7 juli 1989, RV 1989, 94, in de zaak Soering. Is eenmaal aldus de conclusie bereikt dat er reëel gevaar voor onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen bestaat, dan is er voor een nadere afweging tussen het belang van appellant daarvan gevrijwaard te blijven en het door verweerder aangevoerde belang van de Nederlandse Staat bij niet-toelaten geen ruimte, gelet op het absolute karakter van het in artikel 3 van het EVRM neergelegde verbod, dat in hetzelfde arrest in de zaak Soering is beklemtoond," Aldus de ABRvS in haar uitspraak van 21 februari 1995.

De ABRvS komt verder tot de conclusie dat, als er geen derde land wordt gevonden, hem alsnog niet toelaten in strijd is met artikel 3 EVRM: "... kan dit - indien niet gegarandeerd is dat appellant in een ander land dan de Filippijnen zal worden toegelaten, niet leiden tot het gerechtvaardigd inroepen van artikel 15, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Hieraan staat in de weg dat een dergelijke weigering om appellant toe te laten als strijdig met artikel 3 EVRM moet worden geoordeeld, aldus de ABRvS.

In een officiële brief van de Staatssecretaris van Justitie, Elisabeth Smits, van 4 juni 1996 aan de Minister van Buitenlandse Zaken, H. van Mierlo, stelt zij: "Nu de onderhandelingen met de Chinese autoriteiten over de toelating van de heer Sison op niets zijn uitgelopen en er geen aanknopingspunten zijn voor zijn toelating elders, heb ik besloten om nu een nieuwe beslissing te nemen op de asiolverzoeken van de heer Sison en zijn echtgenote."

Bij besluit van 4 juni 1996 heeft de Nederlandse Staat opnieuw besloten om de verzoeken om toelating als vluchteling en verlening van een vergunning tot verblijf af te wijzen. Op de hiertegen ingediende beroepen heeft de rechtseenheidskamer (REK) te Den Haag op 11 september 1997 uitspraak gedaan. In haar uitspraak stelt de REK het volgende vast: "Op grond van deze uitspraak (ABRvS, 21 februari 1995) moet als in rechte vaststaand worden aangenomen, dat aan eiser de bepaling van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden tegengeworpen, dat eiser gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 15 van de Vreemdelingenwet, en dat artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) eraan in de weg staat dat eiser - direct of indirect - naar zijn land van herkomst wordt verwijderd."

De REK heeft echter, in strijd met de beslissingen van de ABRvS van 1992 en 1995, vastgesteld dat de Nederlandse staat de beleidsvrijheid heeft om de heer Sison niet toe te laten tot Nederland. Verzoeker meent dat deze conclusie, gelet op de belangenafweging tussen verzoeker en Staat, in strijd is met de absolute

bescherming van artikel 3 EVRM en de uitspraken van Europese Hof in de zaken Soering en Chahal.

Verzoeker heeft sinds zijn aankomst in Nederland in 1988 tot en met oktober 2002 steeds die voorzieningen ontvangen die bestemd zijn voor een asielzoeker ondanks het feit dat zijn beroep op 11 september 1997 ongegrond is verklaard door de REK.

Verzoeker heeft sindsdien bestendig verblijf in Nederland. Tot uitzetting van verzoeker is niet overgegaan omdat dit schending van artikel 3 EVRM zou betekenen. Voorts is verzoeker niet in het bezit van een geldig reisdocument. Bovendien is er geen ander land dat hem tot zijn grondgebied zal toelaten, gelet op het feit dat hij op de terroristenlijst van de Europese Unie staat. Ten onrechte is de ABRvS in haar hierboven vermelde uitspraken ervan uitgegaan dat verzoeker een geldig reisdocument zou hebben om naar een ander land van zijn keuze te gaan. Verzoeker heeft herhaaldelijk schriftelijk te berde gebracht dat hij niet in het bezit is van een geldig reisdocument.

Als gevolg van de publicatie van de "terroristenlijst" van de Nederlandse overheid (van 13 augustus 2002) en van de Raad van de Europese Unie (van 28 oktober 2002), heeft de Nederlandse overheid besloten om alle voorzieningen die worden verstrekt aan de heer Sison te beëindigen:

1. De bevrozing van zijn bankrekening en de intrekking van zijn sociale uitkering in het kader van de sanctieverordeningen tegen terrorisme van 13 augustus 2002
2. De permanente beëindiging of de intrekking van sociale uitkeringen (levensonderhoud, ziektekostenverzekering, huisvesting en WA-verzekering). Met de besluiten van 28 september 2005 van de ABRvS zijn de gevolgen van de sancties onveranderd gebleven, namelijk het beleid van de Nederlandse staat om verzoeker systematisch te beroven van de essentiële middelen van bestaan en hem aldus te dwingen Nederland te verlaten op de valse premisse dat hij een reisdocument heeft, ergo dat hij heeft besloten Nederland vrijwillig te verlaten.

Gronden inzake de vermeende schendingen van het Verdrag en/of de daarbij behorende Protocollen.

1. Zoals bevestigd in de jurisprudentie Soering en Chahal, heeft appellant rechten die door Artikel 3 en door het EVRM in zijn geheel worden gewaarborgd. Bovendien wordt hij beschermd door de Internationale Overeenkomst op Burgerlijke en Politieke Rechten (ICCPR), de Overeenkomst tegen Marteling (CAT), het EU- Handvest van Fundamentele Rechten en verwante wetten in de Europese Unie en Nederland.

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens heeft in het arrest Chahal verklaard:

"Paragraph 88 of the Court's above-mentioned Soering judgement, which concerned extradition to the United States, clearly and forcefully expresses the above view. It should not be inferred from the Court's remarks concerning the risk of undermining the foundations of extradition, as set out in paragraph 89 of the same judgement, that there is any room for balancing the risk of ill-treatment against the reasons for expulsion in determining whether a State's responsibility under article 3 is engaged." (Consideration 81

2. In overtreding van Artikel 3 van EVRM, begaat de Nederlandse Staat twee soorten ernstige inbreuken op de rechten van appellant:

2.1 Zij legt appellant de verplichting op om Nederland te verlaten, berooft hem van sociale uitkeringen en blijft beweren dat hij een reisdocument heeft om naar een ander land te gaan, en zij stelt dat hij door een dergelijk document te verwerven heeft besloten Nederland te verlaten, waardoor hij de absolute bescherming van Artikel 3 van het EVRM heeft tenietgedaan, en waardoor hij de waarborg tegen uitwijzing heeft verspeeld. Vergeten wordt hierbij dat hij destijds in 1988 weliswaar over een geldig nationaal paspoort beschikte waarmee hij naar Nederland kon reizen maar dat genoemd paspoort door de autoriteiten van de Filippijnen ongeldig is verklaard en dat daarnaast de geldigheidsduur van genoemd reisdocument ook overschreden is en niet wordt verlengd.

2.2 Zij onderwerpt appellant aan geestelijke marteling, onmenselijke en minachtende behandeling op grond van het volgende:

2.2.1 Door hem te beroven van de essentiële middelen van bestaan, waarop zelfs misdadigers veroordeeld voor de ernstigste misdaden, recht hebben uit respect voor hun fundamentele recht op leven en menselijke waardigheid;

2.2.2 Door hem iedere mogelijkheid voor het vinden van een dienstbetrekking en de uitoefening van zijn beroep te ontzeggen

2.2.3 het veroorzaken van medische problemen bij verzoeker wegens mentale marteling en stress.

2.2.4 door hem publiekelijk te stigmatiseren en te demoniseren als terrorist en door publiekelijk haat en geweld tegen zijn persoon op te roepen.

3. De Nederlandse staat overtreedt Artikel 2 van het EVRM, dat voor appellant het recht op leven en de essentiële middelen van bestaan waarborgt.

4. De Nederlandse staat overtreedt Artikel 1 van Protocol 1 van het EVRM dat voor appellant het recht om eigendom te bezitten en te gebruiken waarborgt (zie

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

de uitspraak van het Europese Hof van 12 oktober 2004, nr. 28/2005). Appellant is door het bevrozen van zijn tegoeden onrechtmatig beroofd van het geld op zijn persoonlijke bankrekening. Het bovengenoemde bedrag kwam uit eerder betaalde sociale uitkeringen voor levensonderhoud en onkostenvergoedingen voor gezondheidszorg en geneeskunde.

5. De Nederlandse staat overtreedt Artikel 6 EVRM dat een eerlijk proces waarborgt m.b.t. het vaststellen van burgerrechten, m.b.t. het opleggen van sancties of strafmaatregelen voortkomend uit de beschuldiging van een verschrikkelijke misdaad als terrorisme en m.b.t. de regeling van het privébezit door de Staat in een administratieve of burgerlijke zaak. Het recht op een eerlijk proces is niet geëerbiedigd door hem sancties op te leggen en zijn bankrekening te bevrozen. Deze sancties zijn ingegaan terwijl verzoeker hiertegen geen rechtsmiddelen kon aanwenden. Verzoeker weet nog steeds niet waar de beschuldigingen op zijn gebaseerd omdat er geen inzage in het dossier wordt gegeven. Hij kan zich derhalve niet op een deugdelijke manier verdedigen.

6. De Nederlandse staat overtreedt Artikel 8 van het EVRM dat het recht op privacy en familielevens waarborgt. Het bevel om appellant uit zijn huis te zetten is nog steeds van kracht en kan worden uitgevoerd als de uitspraak van de ABRvS kan passeren. Erger nog, hij wordt gedwongen om Nederland te verlaten en hij wordt van zijn vrouw gescheiden die een verblijfsvergunning heeft, en van zijn twee kinderen die genaturaliseerde Nederlandse staatsburgers zijn. Verzoeker kan gelet op de inhoud van de brief van de Staatssecretaris van Justitie Elisabeth Smits d.d. 4 juni 1996, nergens buiten Nederland zijn familielevens uitoefenen. Er zijn objectieve belemmeringen die zich verzetten tegen een eventuele voortzetting van gezinsleven buiten Nederland.

7. De Nederlandse staat overtreedt op verscheidene manieren Artikel 14 van EVRM- dat discriminatie verbiedt - en de verwante bepalingen van het ICCPR die eerbied verlangen voor het fundamentele recht op gelijke bescherming door de wet:

7.1 De Nederlandse Staat stelt dat er geen verplichting bestaat voorzieningen te verlenen aan asielzoekers, toegelaten vluchtelingen en niet toegelaten vluchtelingen die niet kunnen worden uitgezet, net als appellant, wegens de bescherming van Artikel 3 van EVRM. Deze stelling houdt dan in dat de voorzieningen die in het verleden, het heden en in de toekomst werden en worden verleend een arbitraire en niet-controleerbare verdeling van publieke middelen is die van de ene op de andere dag kunnen worden ingetrokken. Daarmee ontkent de Nederlandse overheid dat aan appellant altijd voorzieningen zijn verstrekt op basis van het principe van gelijke bescherming voor de wet, van de algemene toepassing van sociale wetten of verordeningen en op basis van het feit dat diegenen die sociale uitkeringen ontvangen geen baan mogen hebben of

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

een beroep mogen uitoefenen en aldus aanspraak kunnen maken op het fundamentele recht op leven en op de essentiële middelen van bestaan.

7.2 De Nederlandse staat, staat op het standpunt, dat volgens Resolutie Nr 1452 van de Veiligheidsraad van de VN en de uitvoerende verordeningen daarvan in de Europese Unie en Nederland in het bijzonder, alleen Osama bin Laden en leden van Al Qaida en de Taliban, die op de zogenaamde terroristen-lijst van de VN staan, op humanitaire gronden de essentiële bestaansmiddelen kunnen krijgen. De Nederlandse overheid ontkent het recht van appelland op de gelijke bescherming voor de wet en zij gaat zo ver te beweren, dat Osama bin Laden en de leden van Al Qaida meer rechten hebben dan appelland.

De Nederlandse overheid versmalt resolutie 1452 en de uitvoerende verordeningen van de Europese Unie als speciaal en alleen bedoeld voor de vermeende daders van de aanslagen van 11 september 2001 in de VS. Zij slaan geen acht op de overweging in de officiële reportage van UNO-VR, waarin de UNO-VR afkondigde, dat op humanitaire gronden de essentiële middelen van bestaan verstrekt moeten worden aan hen die op de lijst staan. Dat deed de UNO-VR om vervolging te voorkomen wegens het onderwerpen aan onmenselijke en vernederende behandeling. De bevoegdheid van de Nederlandse overheid om op basis van eigen inzichten aan bepaalde groepen voorzieningen te weigeren is aan grenzen onderworpen. Deze bevoegdheid is geen vrijbrief om mensen uit te hongeren en slecht te behandelen.

7.3 De Nederlandse staat discrimineert en schendt het recht op gelijke bescherming voor de wet, door de sociale uitkering van appelland te stoppen, terwijl wel uitkeringen worden verstrekt aan anderen die noch toegelaten noch erkende vluchtelingen zijn en ten aanzien voor wie geen bescherming in de zin van Artikel 3 van EVRM sprake is.

8. De Nederlandse staat schendt het fundamentele recht van appelland door hem, zonder nader onderzoek, te bestempelen als terrorist, waardoor er publiekelijk sprake is van aanzetting tot haat en geweld tegen zijn persoon, zowel moreel als fysiek. Zelfs verdachten van ernstige misdaden hebben het recht niet geïdentificeerd te worden ter voorkoming van een publiekelijke veroordeling en ernstige bedreiging van lijf en leden. Maar appelland wordt tot voorwerp van officiële aansporing tot haat en geweld gemaakt door hem te bestempelen als terrorist. De naam van appelland duikt overal als zogenaamde terrorist op, ook al is er zelfs geen basis voor een strafrechtelijk onderzoek tegen hem. Appelland is ernstige morele en materiële schade toegebracht.

9. De psychische marteling van verzoeker komt tot uiting middels medische problemen welke voortvloeit uit de onterechte bejegening en stigmatisering als terrorist door de Nederlandse Staat. Deze mentale stress wordt daarnaast mede veroorzaakt door ontneming van de essentiële basismiddelen van bestaan.

10. Verzoeker bestrijdt de stelling dat de bescherming tegen een behandeling in strijd met Artikel 3 van het EVRM die een Staat verleend geen recht op sociaal-economische uitkeringen inhoudt, noch dat het sociale en economische rechten en uitkeringen uitdrukkelijk verbiedt. Dit klemt met name in die gevallen wanneer deze in het kader van andere bepalingen van EVRM en Nederlandse nationale wet kunnen worden opgeëist. Het besluit van 28 september 2005 van ABRvS is duidelijk niet ter zake wanneer het de uitspraak citeert van 28 Oktober 1999 van het hof van Straatsburg in de zaak van Pancenko versus Letland, nr. 407772/98. Wat appellant eist is dat hij niet wordt gedwongen Nederland te verlaten en dat hij niet aan geestelijke marteling en onmenselijke en degraderende behandeling wordt onderworpen, door hem van de essentiële middelen van bestaan te beroven en door tegen hem andere strafbare handelingen te begaan. Het ontnemen van essentiële middelen van bestaan is toch een schending van artikel 3 EVRM.

Van belang in deze is dat ook de ABRvS in beide uitspraken stelt dat:

*(Uitspraak ABRvS van 28 september 2005 Sison versus De Minister van Financiën)

"Niet kan worden uitgesloten dat de weigering van de Minister om een machtiging als bedoeld in art. 6 eerste lid van de Verordening te verlenen onder uitzonderlijke omstandigheden kan leiden tot een met art. 3 EVRM strijdige behandeling."

*(Uitspraak ABRvS van 28 september 2005 Sison versus het College van Burgermeester & Wethouders van Utrecht)

"Niet kan worden uitgesloten dat beëindiging van de verstrekkingen onder uitzonderlijke omstandigheden kan leiden tot een met art. 3 EVRM strijdige behandeling."

Conclusie.

De beslissingen van de ABRvS van 28 september 2005 zijn in strijd met de absolute bescherming door Artikel 3 van EVRM door de aanvrager te verplichten Nederland te verlaten, de valse bewering dat hij een geldig reisdocument heeft en dat hij onder dreiging van sancties gedwongen kan worden om te vertrekken, wat resulteert in geestelijke marteling, geestelijke en degraderende behandeling.

Het beroep van Dhr. Sison is dringend omdat, als de bovengenoemde uitspraken van ABRvS onheroepelijk worden, de Nederlandse overheid verzoeker ieder moment het land kan uitzetten op grond van de omjuiste vooronderstelling dat hij een geldig reisdocument heeft en vrijwillig heeft afgezien van de absolute bescherming van Artikel 3 EVRM tegen uitwijzing of in ieder geval zal de Nederlandse overheid verzoeker aan een behandeling in strijd met Artikel 3 EVRM.

Op grond van bovenstaande kan appellant de conclusie van de Raad van State in beide uitspraken dat de internationale verplichtingen niet nopen tot het verlenen van de bedoelde voorzieningen en bestreden beleid, niet volgen.

De ABRvS heeft ten onrechte overwogen dat de rechtbank geen grond vond voor het oordeel dat de Minister niet in redelijkheid tot het voeren van dit beleid heeft kunnen besluiten. "Niet gebleken is van zodanig klemmende individuele omstandigheden dat van dit beleid had moeten worden afgeweken" aldus de ABRvS. Verzoeker is van mening dat daarvan in zijn situatie wel degelijk sprake is van klemmende individuele omstandigheden. Voorts heeft ABRvS ten onrechte gesteld dat er van schending van art. 3 EVRM geen sprake is. " Art. 3 EVRM waarborgt geen sociaal-economische rechten en kan dus niet worden ingeroepen om aanspraak te maken op een bepaalde levensstandaard". Ten onrechte heeft ABRvS gesteld dat er geen strijd is met art. 8 EVRM. "Door het onthouden van opvang wordt het gezin van appellant niet gescheiden", aldus de ABRvS. De ABRvS heeft ten onrechte gesteld dat de door appellant gewenste machtiging niet noodzakelijk is voor de uitoefening van het recht van appellant op gezinsleven.

Gezien het bovenstaande heeft de ABRvS in haar beide uitspraken dan ook ten onrechte de zeer bijzondere individuele omstandigheden niet bij de besluitvorming betrokken.

Het doel van appellant is een nauwkeurige beoordeling van zijn zaak in relatie met de Europese verdragen gelet op de grote belangen die voor appellant op het spel staan.

Verzoeker is van mening dat de uitspraken in strijd zijn met de bepalingen van EVRM met name de artikelen 1, 2, 3, 6, en 8 en 14 en protocol 1 en 11. Voorts is verzoeker van mening dat artikel 19 paragraaf 7 en 8 van het European Social Charter, artikel 3 van de European Convention on Establishment, artikel 9 van de European Convention on the Legal Status of Migrant Workers en artikel 26 van het IVBPR zijn geschonden. De ABRvS heeft ten onrechte de beslissing niet getoetst aan een voor ieder bindende voorschriften van internationale bepalingen.

Appellant is van mening dat de ABRvS ten onrechte niet is ingegaan op zijn stelling dat een Staat op grond van humanitaire gronden, inbreuken op fundamentele rechten dient te voorkomen. Appellant is van mening dat de ABRvS door de bestreden uitspraken te doen appellant in een onmogelijke positie heeft gebracht waardoor hem een menswaardig leven ontnomen wordt.

SCHOLEIN

ADVOCATEN

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

Appellant is van mening dat de hiervoor bedoelde verdragen en Europese verordeningen dergelijke inbreuken dienen te voorkomen. Ten onrechte heeft de ABRvS daar onvoldoende betekenis aan toegekend.

De ABRvS heeft aan het feit dat appellant jarenlang verblijf in Nederland heeft gehad, een onjuiste en onvolledige betekenis toegekend.

De ABRvS heeft ten onrechte gesteld dat door het beëindigen van de opvang het gezin niet wordt gescheiden. Ten onrechte stelt de Raad dat de verstrekkingen niet noodzakelijk zijn voor de uitoefening in enigerlei vorm van het recht op gezinsleven. Voorts overweegt de Raad dat art. 8 EVRM niet strekt zover dat de overheid gehouden is financiële toekenningen te doen aan vreemdelingen op wie de plicht rust Nederland te verlaten, om hen in staat te stellen in Nederland te verblijven bij gezinsleden aan wie wel verblijf hier te lande is toegestaan en die wel aanspraak hebben op financiële toekenningen. Verzoekers bezwaar dat er objectieve belemmeringen zijn om buiten Nederland een gezinsleven uit te oefenen, wordt om onduidelijke redenen afgewezen.

Voorts heeft de ABRvS de mogelijkheden van de Nederlandse Staat om appellant's positie te verbeteren (op basis van de aan appellant de facto gecreëerde rechtspositie) om voor appellant onduidelijke redenen onvoldoende onderzocht en tevens heeft de ABRvS de schending van het hieruit voortgevloeide gerechtvaardigde vertrouwen dat appellant aan die gecreëerde rechtspositie mocht ontnemen, onvoldoende zwaarwegend geacht. De ABRvS stelt dienaangaande ten onrechte dat de Staat in deze geen zelfstandige bevoegdheid zou hebben.

Appellant stelt aldus dat deze uitspraken in strijd zijn met bovengenoemde internationale verdragen en overeenkomsten.

Appellant verzoekt hetgeen in deze procedure naar voren is gebracht hier als herhaald en ingelezen te beschouwen.

Appellant verzoekt uw Hof een uitspraak te doen omtrent de beslissingen van de ABRvS van 28 september 2005 waarbij appellant wordt verplicht Nederland te verlaten op de valse premisse dat hij een geldig reisdocument heeft en daarbij de absolute bescherming van artikel 3 EVRM vrijwillig prijsgeeft.

Appellant verzoekt uw Hof om een beslissing te doen omtrent de beslissing van de ABRvS van 28 september 2005 waarbij wordt gesteld dat de Nederlandse staat appellant essentiële middelen van bestaan mag ontnemen en die hem feitelijk in een situatie brengt die onmenselijke en vernederend is, welke behandeling in strijd met artikel 3 EVRM geacht moet worden.

SCHOLEIN

ADVOCATEN

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

Appellant verzoekt uw Hof om toekenning van een schadeloosstelling voor de geleden materiele en immateriële schade en voor de kosten in verband met de wettelijke procedures zoals bedoeld in artikel 41 van het Verdrag. Aangezien het totale bedrag van de schade thans niet kan worden vastgesteld verzoekt appellant uw Hof om hem toe te staan om nadere specificaties van deze schade in een later stadium van de procedure aan uw Hof voor te leggen.

Ik verklaar hierbij, dat naar mijn beste wetenschap en overtuiging, de in het onderhavige verzoekschrift door mij gegeven informatie juist is.

Hoogachtend,
Mr. D. Gurses

